

hen paa Faderen med et Udtryk, som om hun sad hensunken i en brændende Bøn.

Men Faderens dødlignende Søvn gjorde hende efterhaanden urolig. Hun bøjede sig frem for at lytte til hans Aandedræt, og — pludselig overvældet af sin Sindsbevægelse — trykkede hun Lommestørklædet mod sine Øjne og hviskede:

»Hvorfor kom du dog ikke før, Peter Andreas?
 Nu er det maaske for silde!«

Per sagde intet; men der var noget i dette Udbrud, der fik ham til at spidse Øren. »For silde« — tænkte han. Man havde altsaa virkelig tænkt sig en Forsoningsscene. Eller — — ? Kunde det være muligt, at man opfattede hans Hjemvenden som et Udtryk for Anger, . . . den forlorne Søns Bodsgang? Blodet steg ham voldsomt til Hovedet; men i det samme aabnedes Tapetdøren ind til Gæstekammeret ved Siden af, og Moderens lille, krumbøjede Skikkelse viste sig i Døraabningen.

Hun blev et Øjeblik staaende derhenne, idet hun med den ene Haand støttede sig til Dørkarmen, med den anden til en sort Stok. Per, der næsten kun huskede hende som sengeliggende, havde ligefrem ondt ved at kende hende igen. Hun var nu ogsaa bleven stærkt forandret i de mellem-liggende Aar. Ikke alene var Haaret bleven graat, Trækkene ældede, men den mægtige Sjælsanspændelse, der under Faderens lange Sygeleje paa